

γιατί τὸν εἶδα χθὲς ἔφιππον εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

— Μήπως ἀπεφάσισε νὰ μὴ τὸν καταδιώξῃ, ἢ μήπως ἀνεκάλυψεν ὅτι εἶνε ἐδῶ ἀκόμη ὁ Ροβέρτος;

Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ δὲν ἀπεκρίθη καὶ ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν Μάξιμον νὰ σιωπήσῃ. Ὁ γέρον θαλαμηπόλος τοῦ πατρὸς τῆς εἰσῆλθε, κρατῶν ἐν χερσὶν ἀργυροῦν δίσκον καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον.

— Τί τρέχει, Ἰωσήφ; ἠρώτησεν ἡ νεναῖς, χωρὶς νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ παίζει.

— Σὰς ἔφερα τὸ ριπίδι καὶ τὸ μπουτλάκι ποῦ εἶπατε τῆς καμαριέρας σας, ἀπεκρίθη χαμηλοφώνως ὁ Ἰωσήφ.

Ἀπέθηκε τὸν δίσκον ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἀπῆλθε βαδίζων ἀκριβοῦς δακτύλοις, ἀφοῦ ἔρριψε βλέμμα σημαντικὸν πρὸς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ. Ὁ Μάξιμος ἐκπλαγείς προσέβλεψε τὴν ἐξαδέλφην του ὠχρεῶσαν.

— Τί ἔχεις λοιπόν, Ἀλίκη μου; τὴν ἠρώτησε σιγαλῇ τῇ φωνῇ.

Δὲν ὠμίλησεν ἡν λίαν συγκεκινημένη, ἀλλ' οἱ δάκτυλοί της ἐπλανῶντο ἐπὶ τῶν πλήκτρων καὶ ὁ στρόβιλος ἐξηκολούθει νὰ λικνίζῃ διὰ τῆς γλυκεῖας μελωδίας του τὸν ὄμιλον τῶν πρὸ τῆς πυρᾶς συνδιαλεγομένων.

Ὁ νεανίας ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ δίσκου καὶ διέκρινεν ὑπὸ τὰ ἐπ' αὐτοῦ ἀντικείμενα ἐπιστολήν, τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας ἐξέφευγε τοῦ ἀνοικτοῦ ἀνεμιστηρίου. Βεβαίως ἡ ἐπιστολὴ δὲν εὗρεθῇ ἐκεῖ ἐκ τύχης καὶ ὁ γέρον ὑπηρετὴς φροντίσας νὰ τὴν κρύψῃ θὰ ἦτο ὁ ἐμπεπιστευμένος τῆς Ἀλίκης.

Ἡ ἀνέλπιστος αὕτη ἀνακάλυψις ἐξέπληξε μεγάλως τὸν Μάξιμον. Οὐδέποτε ὑπέθετεν ὅτι ἡ δεσποινὶς Δορζέρ ἐλάβανε λαθραίας ἀποστολὰς καὶ ὅτι εἶχεν ὑπηρετὴν ἵνα ἐνεργῇ τὰ τῆς μυστικῆς ἀλληλογραφίας τῆς.

Ἐθαύμαζε δὲ καὶ διὰ τὴν ἀφροσύνην μεθ' ἧς ἡ τολμηρὰ καὶ ἀπλὴ αὕτη κόρη ἐδέχετο ἐπιστολήν, δύο βήματα ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ ἐξαδέλφου τῆς.

Ἡ Ἀλίκη μαντεύσασα τί ἐσκέπτετο ὁ ἐξαδελφός της τῇ εἶπεν·

— Αὐτὸς μοῦ γράφει.

— Δὲν πιστεύω, ἐπιθύρυσεν ὁ Μάξιμος. Ἀλλὰ... ὁ ὑπηρετὴς αὐτὸς γνωρίζει λοιπὸν τὰς ὑποθέσεις σου;

— Ναί. Μὲ ἔφερε ἀπὸ μωρὸ καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Ἐμάντευσε τί ὑπέφερα... καὶ μοῦ εἶπε χθὲς ὅτι ἂν τοῦ τὸ ἐπέτρεπα μ'ποροῦσε νὰ μοῦ ἐγγερίσῃ, ἐν ἀγνοίᾳ ὅλων καὶ ὅ,τι ὥρα καὶ ἂν ἦτο, τὸ γράμμα ποῦ ἐπερίμενα. Ὁρκίσθη πῶς ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ θὰ μοῦ ἔγραφε καὶ θὰ ἐδίδοε εἰς αὐτόν τὸ γράμμα. Δὲν ἠπατήθη, καὶ βλέπεις ὅτι εὐθὺς μοῦ τὸ ἔφερε.

— Ἀδιάφορον... ἐδῶ στὸν κόσμον. Πολὺ τολμηρόν.

— Ὁ Ἰωσήφ ἔχει πῶς μ' ἀγαπᾷ πολὺ

καὶ δὲν θὰ μὲ προδώσῃς, ἔπειτα εἶδε πῶς κανεὶς δὲν μ' ἀγνοεῖ.

— Ναὶ καὶ αὐτὸ δὲν θὰ διαρκέσῃ. Ὁ θεὸς μου ἐτελείωσε καὶ ρίχνει ἀπὸ 'δῶ τὴν 'ματιά του. Σὲ συμβουλεύω νὰ πάρῃς γλήγορα γλήγορα τὸ γράμμα σου.

— Ὁχι, δὲν θὰ τὸ πάρω.

— Ἐτρελάθηκες ἢ ἔχεις σκοπὸ νὰ σῶσῃς τὸν πατέρα σου; Ἄν τὸ 'δῃ θὰ σ' ἐρωτήσῃ τί εἶνε, τί θὰ τοῦ πῇ;

— Μοῦ εἶπες πῶς εἶσαι σύμμαχός μου. Δὲν εἶν' ἔτσι; Εἶσαι ἀλήθεια μαζί μου;

— Βέβαια, βέβαια.

— Λοιπὸν κάνε ὅτι σοῦ πῶ.

— Τί;

— Ἀκουσε, Μάξιμ. Αὐτὸ τὸ γράμμα θ' ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ βίου μου. Ὅταν μάθω τί περιέχει θ' ἀποφασίσω ἂν πρέπει νὰ ἐπιμείνω ἢ ἂν πρέπει ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην. Σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ διαβάσῃς πρῶτα ἀπὸ 'μέ.

— Ποτέ! Αὐταὶ αἱ ὑποθέσεις σου δὲν μ' ἐνδιαφέρουν.

— Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι δὲν τολμῶ νὰ τὸ ἀνοίξω, ἐπειδὴ φοβοῦμαι μήπως εὗρω τὴν ἐνοχλήν του;

Ὁ Μάξιμος ἐρρίγησεν. Ἀνεγίνωσκεν ἤδη εἰς τὴν καρδίαν τῆς δυστυχοῦς Ἀλίκης.

*Ἐπεται συνέχεια.

Αἴσιμος

ΕΡΡΙΚΟΥ ΠΙΒΙΕΡ

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

[Συνέχεια]

Β'

Ἐν περίπου ἔτος μετὰ τὰ συμβάντα ἄτινα ἐξέθεσα ἀνωτέρω, ὑπηρετοῦν ὡς ἀξιωματικὸς παρὰ τῇ διευθύνσει τοῦ λιμένος τῆς Τουλῶνος, ὅτε ἔλαβον παρὰ τοῦ Ἀλβέρτου ἐπιστολήν, ἐκ Βαλπαράϊσου χρονολογουμένην.

Ἀφοῦ μοὶ περιέγραφεν ἐν αὐτῇ, τὰ διάφορα ἐπεισόδια τῆς ἀπὸ Παρισίων μέχρις Ἀβρῆς ὁδοιπορίας αὐτοῦ, ἐξηκολούθει οὕτω:

«Γινώσκεις, φίλτατέ μοι, ὁποῖαν εὐτυχὴ ἐντύπωσιν παράγει ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἀτμοσφαιρας, ὅταν ἀπέρχηται τις ἐν πλήρει χειμῶνι ἀπὸ τῶν κυματωγῶν τῆς Εὐρώπης ἀκτῶν, ἵνα πορευθῇ εἰς Ἀμερικὴν ἢ μέρας μόνον τινὰς προσαγορεύεις τὴν ἀνοιξιν. Ὁ ἥλιος εἶνε φαιδρός, ἡ δὲ κυανόλευκος θαλάσσα ρυτιδούται ὑπὸ τῆς ὥραιας καὶ δροσερᾶς αὔρας καὶ ὁ ὀρίζων χρωματίζεται ὑπὸ ἐλαφρᾶς καὶ διαφανοῦς ὁμίχλης. Ἡ καρδιά ἀφίεται νὰ ἐντυφῇ εἰς τὰς τερπνάς καὶ μαγευτικὰς τοῦ Ἀπριλίου ἐλπίδας. Αἰσθάνεσαι παιδικὴν χαρὰν περιβαλλόμενος θερινὰ ἐνδύματα, ἐν μέσῳ Φεβρουαρίῳ. Ἐπομένως ἡ Μαρία, καταστᾶσα φαιδρὰ ὡς νεῖνις, περιεπάτει δίκην σειρήνος, φέρουσα ἐσθῆτας ἐκ λευκοῦ ἐρεοῦ ὑφάσματος ἢ ἐκ μουσελλίνης, ἃς ἐπρομηθεύθημεν ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ Ζαρέν.

Ἴδου δὲ καὶ τίνι τρόπῳ διέρρεον αἱ ἡμέραι ἡμῶν μέχρι τῆς ἐν Βαλπαράϊσῳ ἀφίεώς μας, ἐκτὸς τῶν τρικυμιῶν περὶ τὸ ἀκρωτήριον Χὸρν ἡμερῶν. Κατὰ τὴν ἐννάτην, ἐπορευόμεθα παρὰ τῷ πλοιαρχῳ, ὅπως προγευματίσωμεν. Ὁ Ζαρέν ὑπεργαπᾷ τὴν τράπεζαν, ὡς ἐπίσης καὶ ἐγώ. Ἀλλ' ὁ θαλάσσιος ἀὴρ ἀπέδωκε τῇ Μαρίᾳ ὄρεξιν, μεγαλειτέραν τῆς ἰδικῆς μας. Κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ὑπελογίζομεν τὸν ὑπὸ τοῦ πλοίου διανυθέντα δρόμον. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἡ Μαρία ἐγένετο λίαν εὐθυμος. Ἡσθάνετο ἑαυτὴν ὑπερήφανον ὅτε ἐσημείου ἐπὶ τοῦ μεγάλου γεωγραφικοῦ χάρτου τὸ μικρὸν μέλαν στίγμα, τὸ δεικνύον τὴν θέσιν ἡμῶν. Μετὰ μεσημβρίαν, καθήμενοι ὑπὸ τὴν ὀπισθίαν τοῦ καταστρώματος κρηπίδα, ἀνεγινώσκομεν.

Κατὰ τὰς ὥρας τῆς εὐδίας, ὅτε ἡ θάλασσα ἦν λεῖα ὡς κάτοπτρον, ἡ Μαρία ἐρέμβαζε πλάττουσα τὰ μᾶλλον ἐπαγωγὰ διὰ τὸ μέλλον ὄνειρα. Ἄλλως τε, ὁ ἀπειρος οὗτος ρέων ὀρίζων, οὐ τινος τὰ ὕδατα συγχέονται τῷ σαπφειρίῳ οὐρανῷ, μήπως δὲν εἶνε ἀρμόδιος ἵνα προκαλέσῃ ἐξόχους σκηνὰς ὡς τὰς ὀφθείσας ἢ τὰς δυνατὸν νὰ ὀνειροποληθῶσι; Τῇ ἐσπέρᾳ, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ Ζαρέν ἐδέχετο ἡμᾶς. Οὗτος ἐπαίξε τὸ βιολίον, ὁ ὑποπλοιαρχὸς ἤδεν, ἡ δὲ Μαρία ἐκάθητο πρὸ κλειδοκυμβάλου, ὅπερ ὁ πλοιαρχὸς ἐσκέπτετο νὰ πωλήσῃ εἰς τιμὴν ὑπέρογκον τῇ συζύγῳ προξένου ἐξορισμένου ἐν τινι μακρυσμένη χώρᾳ. Αἱ μουσικαὶ αὐταὶ ἐσπερίδες, τὰ μάλα τερπναί, κατέστησαν πολυτιμωτέρας ἔτι τὰς στιγμὰς, καθ' ἃς ἀνευρίσκομεν τὰς προσφιλεῖς τῆς μονότητος ἡμῶν ὥρας.

Μετὰ δέκα καὶ ὀκτὼ ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου ἀπόπλου ἡμέρας ἀφικόμεθα ἐν Τενερίφῃ. Ἡ ἐκ γρανίτου αὕτη μικρὰ νῆσος, ἣν ὁ Νέλσον ἐπολιόρκησε διὰ τῶν λέμβων του καὶ ἐν ἡ ἀπώλεσε τὸν ἕνα ὀφθαλμόν, ἔχει τὴν βάσιν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ὀρεῖαν αὐτῆς κορυφὴν εἰς τὰ νῆφη. Κατὰ τὴν ἐσπέραν, περιέφερα τὴν Μαρίαν εἰς τὰς ὥραιας ὁδοὺς, ὧν αἱ οἰκίαι εἰσὶ μονόροφοι. Αἱ μετὰ πρᾶσινοχρῶν δικτυτῶν παραθυρίδες ἐπέτρεπον νὰ θεωρῇ τις τοὺς μελάνχροις ὀφθαλμοὺς καὶ τοὺς ὠραίους γυμνοὺς βραχίονας τῶν ἀναπνεουσῶν τὴν δρόσον γυναικῶν. Ἡ Μαρία μεδιῶσα μοὶ ἀπηγόρευσε νὰ πρᾶξηται αὐτῇ τὰς. Ὡς πρὸς ἐμὲ ὅμως, ἐπέτρεψε αὐτῇ νὰ θεωρῇ ἀνέτως τοὺς σοβαροὺς Ἰσπανοὺς, οἵτινες ἔφερον μαנדύας καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ κλασικὸν σκιαδίδιον. Αἱ νῆσοι αὐταὶ, ὡς ἡ Τενερίφῃ, μόναι ἐν μέσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐπιτρέπουσι νὰ οἰκτερῇ τις τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς ἐπὶ τῷ θαρρύῳ, τῇ κινήσει καὶ τῇ ταραχῇ, τῇ καταμαστιζούσῃ αὐτοὺς.

Ἐνα περίπου μῆνα κατετρίψαμεν ἵνα ἀφικθῶμεν ἐν Ρίφ-Ἰανερῷ. Ἀναμνησθεσθε ὅτι ποτὲ κατὰ τὸν αὐτὸν διάπλου ἀνεγινώσκομεν τὰ ἔργα τοῦ Μολλιέρου καὶ τὴν Νέαρ Ἐλοῦζαρ, τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, ὅπερ ὁ Ἰάκωβος Ρουσσὸ δὲν θὰ ἔγραφεν ἐὰν ἐγενᾶτο μέγας ἀρχὼν, καθό-

σον, ἀντὶ νὰ γένηται φιλόσοφος θὰ ἐγίνετο τυραννίσκος. Ἡ κατάστασίς μου ἦν κρείττων τῆς τοῦ Σαὶν Πρέ, διότι ἡ Ἰουλίττα μου μόνον τὸν ἔρωτα τῆς κυρίας δὲ Βολμάρ κέκτηται, μὴ ἔχουσα τὰς τύψεις τοῦ συνειδότης ἐκείνης. Κατὰ τὴν ἐσπέραν, ἐθαυμάζομεν τὴν λαμπρὰν τοῦ ἡλίου δύσιν, ἣν οὐδεμία οὐδέποτε γραφίς δυνηθήσεται ν' ἀντιπαράστη. Ὑπὸ τοὺς τροπικούς, ὁ ἥλιος δὲν ἐξαφανίζεται ἀποτόμως ὡς εἰς τὰς ἡμετέρας πόλεις, ἀλλὰ δύο αἰωνίως ἐν νεφέλαις χρυσαυγέσιν. Κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ἰσημερινοῦ, ἡ Μαρία μετωνομάσθη ὑπὸ τῶν ναυτῶν Σειρήν τοῦ πλοίου. Ἐλάτρευον οὗτοι αὐτὴν διὰ τῆς περιπαθοῦς ἐκείνης λατρείας καὶ ἀγάπης, ἣν οἱ κατωτέρας τάξεως ἄνδρες ἔχουσι διὰ τὰς γυναικας ἀνωτέρας κοινωνικῆς περιωπῆς. Ὅτε ἡμεῖς ἐγγὺς τῷ Ῥίφ-Ἰανείρῳ, ἐξῆπνισα τὴν Μαρίαν κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν εἰσεπλέομεν ἐν τῷ λιμένι. Ἀπηλάσσαμεν οὕτως ἐν ἀπάσῃ αὐτῆς τῇ μεγαλοπρεπεῖᾳ τὴν ἀποψιν τοῦ ὄρου τοῦτου, ὅστις τυγχάνει, μετὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ Τάγου, τοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως, ἐν ἐκ τῶν τεσσάρων τοῦ κόσμου θαυμάτων. Ἐνώπιον ἡμῶν ἐξελίσσετο ἀμφιθεατρικῶς τὸ Ρίον-Ἰκνέιρον ἐπὶ τῶν τριῶν αὐτοῦ λόφων. Πέριξ ἡμῶν, πληθὺς νήσων καὶ νησιδρίων, πεπληρωμένων τροπικῶν φυτῶν, ἐφύοντο ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, δίκην ἀνθοδεσμῶν. Ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἐξετείνοντο ἐκτεταμένα δάση περιωρισμένα ὑπὸ τῆς ἀμμου τῆς θαλάσσης, παρεμφεροῦς χρυσαῖς ταινίαις. Τῆς ἡμέρας δ' οὔσης ἑορτασίμου, τὸ τηλεβόλον ἐκρότει, πλῆθος ἀτμοπλοίων καὶ λέμβων πεπληρωμένων γυναικῶν ἐφαίνοντο ἐν ἀπάσαις ταῖς διευθύνσεσιν. Οἱ κώδωνες ἐσήμαινον πανταχοῦ καὶ ὁ ἥλιος ἐξετόξευε τὰς θερμὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας. Ὅταν τις, μετὰ τρίμηνον ἐν τῇ θαλάσῃ μονότονον διαμονὴν, παρατηρήσῃ τοιοῦτον θέαμα, αἰσθάνεται ἀναγεννωμένης ἐν αὐτῷ ἀπάσας τὰς τοῦ βίου μερίμνας. Ὡς βλέπεις, σοὶ γράφω ὥσπερ ἡμῖν αἰωνίως νέος, αἰέποτε ἄφροντις, πάντοτε ἐραστὴς τοῦ ἀγνώστου.

Διεισέφικαμεν ἐπὶ τὰ μόνον ἐν Ῥίφ-Ἰανείρῳ ἡμέρας. Παρατηρήσαμεν μαγευτικὰς τινὰς ἀγροτικὰς κατοικίας, περὶ ὧν ὠμιλοῦμέν ποτε ἐν Σενεγάλη, πεπληρωμένων εὐθαλῶν ἀνθέων, δούλων καὶ πτηνῶν. Νεαρά τις γυνὴ ἐξήρχετο ἐκ μιᾶς τούτων ἐν φορέῳ, ὑπὸ δύο μαύρων βασταζομένη, οὗ τινος τὰ παραπετάσματα ἡμιανεωγμένα ὄντα, ἐπέτρεπον νὰ βλέπῃ τις μικρὰν χεῖρα ἐρειδομένην νωχελῶς ἐπὶ τοῦ κυανοχρόου καὶ χνοώδους τῆς θύρας παραπετάσματος. Ἐπὶ τῇ θέᾳ ταύτῃ συνεινιήθη σφόδρα ἀναπολήσας ὅτι ἀπείχομεν πολὺ τοῦ ὄλβου ἐκείνου, ἡμεῖς οἱ ζῶντες ὡς πτηνὰ τῆς ἀνοιξέως, ἄδοντα τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας ἐπὶ κλάδου ἀσθενοῦς, ὃν ἡ ἐλαχίστη καταιγίδος πνοὴ ἡδύνατο νὰ κατασυντρίψῃ. Φρικτῶ ἄκων ἀναπολῶν τὴν περιμένουσιν ἡμᾶς ἐν Βαλπαράισφ τύχην μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν γλίσχρων ἡμῶν πόρων.

Αἱ ὁδυνήραι αὗται σκέψεις ἐγένοντο ἔτι ὁδυνηρότεραι ὅτε, ἀφικόμενοι ἐγγὺς τῷ Χορνείῳ ἀκροτηρίῳ εἰσῆλθομεν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν θυελλῶν. Ἐπανείδον αὖθις τὸν κατηφῆ ἐκ γρανίτου φρουρόν, ὅστις φαίνεται αἰέποτε ἐπαγρυπνῶν ἐπὶ τὴν ἐσχάτην τοῦ κόσμου. Ἡ κορυφὴ αὐτοῦ ἀπώλυτο ἐν ταῖς πυκναῖς καὶ φαλαίς νεφέλαις, ἃς ἰσχυρὰ θύελλα ἐδίωκεν ὀρμητικῶς ἐκείθεν, συνεπάγουσα τοὺς κυκλῶν ἱπταμένους λάρους καὶ τὰς μελανοπτέρυγας αἰθύας. Ἡ Ὠραία Εὐγενεία ἐπλεε ταχέως ἐν' ἀφήσῃ ὀπισθὲν τῆς τὰς μονήρεις ταύτας ἀκτᾶς, καὶ ἀφοῦ ἀνέδραμεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὴν Μεσημβρινὴν Ἀμερικὴν, ἐπανεύρομεν αὖθις, ὡς καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἡμετέρου πλοῦ, τὴν σαπφειρίνην θάλασσαν καὶ τὸν ἥλιον. Τέλος, κατὰ τὸν Ἰούνιον, μεθ' ἑκατὸν καὶ εἴκοσι ἡμερῶν πλοῦν, ἀφικόμεθα ἐν Βαλπαράισφ.

Ἐξερχόμενος τοῦ πλοίου, κατόπιν γεύματος προσενεχθέντος ἡμῖν χάριν ἀποχαίρετισμοῦ ὑπὸ τοῦ Ζαρὲν, ἡσθάνθη παιδικὴν χαρὰν ἐπὶ τῇ ἀποβάσει μου εἰς τὴν ξηράν. Ἀπασαὶ αἱ ἀναμνήσεις τῆς νεότητός μου κατέκλυσαν τὸ πνεῦμά μου. Ὡδήγησα παράυτα τὴν Μαρίαν ἐν τῷ ξεῶνι τῆς Εὐρώπης, ἔνθα ἐγκαθιδρύθημεν ἐντὸς ὥραιότατου θαλάμου, κεκαλυμμένου διὰ ψιάθων λίαν λεπτῶς εἰργασμένων καὶ διεσκευασμένου δι' ἀνακλίντρων ἐκ σχοίνου, καθεδρῶν καὶ εἰκόνων λαμπρῶν, παραστάνουσιν θήρας τίγρεων ἢ τὴν παιδικὴν τοῦ Ναπολέοντος ἐν Βριένῃ ἡλικίαν. Ἐνεδύθη ἐσπευσμένως καὶ ἀφείς τὴν Μαρίαν θαυμάζουσιν τὴν πολυτέλειαν ἐκείνην, ἐπορεύθη ἀμέσως παρὰ τῷ προξένῳ τῆς Γαλλίας κυρίῳ Καζόττῃ.

Ἐνεχείρισα εἰς θεράποντά τινα τὸ ἐπισκεπτήριόν μου. Μετ' οὐ πολὺ εἰσελθὼν ὁ κ. Καζόττης μὲ προσεδέξατο λίαν φιλοφρόνως, ἀλλὰ μετὰ τινος ταραχῆς καὶ εὐαρεσκείας ἅμα θὰ παρετηρήσας ἀναμφιβόλως ὅτι οἱ πρόξενοι ἡμῶν δυσπιστοῦσι πρὸς τοὺς Γάλλους, τοὺς πίπτοντας οὐρανόθεν, οὕτως εἶπεν, εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

— Ἡμεῖς ἐδῶ ! μοὶ εἶπε. Ποία αἰτία σὰς ὥθησε ;

— Ὅθ' ἐξηγήσω ὑμῖν τὰ πάντα.

Ἐκαθίσταμεν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου καὶ ἀνήψαμεν σιγάρᾳ.

— Ἐχω μεγάλην ὑπηρεσίαν νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν, προσέθηκα.

Κατέστη σύννοους καὶ ἡτοιμάσθη νὰ μὲ ἀκροασθῇ.

Ἐπανέλαβον αὐτῷ, ἐκμυστηρεύμενος τὴν κατάστασίν μου, ὅ,τι εἶπον τῷ Ζαρὲν, καὶ ὁμνῶ ὅτι ἡ εἰς ξένον ἀποκλύψις τῶν κατατηκουσῶν τὴν καρδίαν μας συμφορῶν εἶνε πολὺ ὁδυνηρά. Ἀφηγήθη πρὸς τούτοις τίνι τρόπῳ ἐσχετίσθημεν μετὰ τῆς Μαρίας, τοὺς ἔρωτάς ἡμῶν καὶ πῶς εἶχον ἀναρπάσει αὐτήν. Ἡ αὐτὴ συγκίνησις, ἡ καταλαβοῦσά με κατὰ τὴν διήγησίν μου, κατέλαβε καὶ ἐκείνον, διὸ τείνων μοι τὴν δεξιάν,

— Τί δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ ὑμῶν, εἶπε.

— Τὸ πᾶν, τῷ ἀπεκρίθη, καθότι ἡ ὑμετέρα προστασία ἔσται ἡ μεγαλητέρα

δι' ἐμὲ ὑπεράσπισις. Δι' ὑμᾶς, διὰ πάντας τοὺς συναντήσαντάς με δέον νὰ εἶμαι ἀρχαῖος τοῦ ναυτικοῦ ἀξιωματικός, ἐνοχοποιηθεὶς ἐν τῇ ἐπαναστάσει τοῦ 1848 καὶ ἐρχόμενος ἐνταῦθα ὅπως ζήσω μετὰ τῆς νεαρᾶς μου συζύγου.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Καζόττης, συμφωνῶ.

Συνδιελέχθημεν εἴτα περὶ τῶν ἀρχαίων ἡμῶν σχέσεων, περὶ τῆς κυρίας Φαλκῶνος, τῆς τοσοῦτον εὐειδοῦς, τῆς Μις Ἀρτιγκῶνος, τῆς τόσῃ χαριέσσης, τοῦ ναυάρχου Βλάχου, τοῦ τοσοῦτον καλοκάγαθου. Ὁ Καζόττης μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι πάντες ἔζων ἔτι, ὅτι μετεβλήθησάν πως ἐκ τῆς ἡλικίας, ἀλλ' ὅτι ἤθελον ἐπανεύρει πάντας ὡς ἐγγώρισα αὐτούς. Μὲ παροεκάλεσε θερμῶς ἵνα πορευθῶ εἰς ἐπισκέψιν των, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐπραξα, εὐχαριστήσας αὐτὸν προηγουμένως. Ἡ κυρία Φαλκῶνος, τεσσαρακοντοῦτις ἤδη, μὲ ὑπεδέξατο ὡς υἱόν της. Ἡ μίς Ἀρτιγκῶνος, ὑπανδρος νῦν, ἠθέλησεν ἵνα τῇ παρουσιάσω τὴν σύζυγόν μου ὅσον τάχιστα, ὁ δὲ ναύαρχος, μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ οἰκία αὐτοῦ ἦν ἡνεωγμένη εἰς ἐμὲ ὡς καὶ πρότερον. Ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν ἀπασαὶ αἱ ἀρχαῖαί μου σχέσεις ἀνανεώθησαν. Ἐμένομεν ἐν τῷ ξεῶνι μέχρι τῆς τετάρτης. Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἐξηρχόμεθα ἐφιπποὶ μέχρι τοῦ Φάρου ἢ τοῦ Πολάγκου καὶ διηρχόμεθα τὴν ἐσπέραν, ὅτε μὲν ἐν τῇ κατοικίᾳ τῆς κυρίας Φαλκῶνος, ὅτε δὲ ἐν *Cercos Allegro* ἢ ἐν τῇ ἐπαύλει τοῦ ναυάρχου. Διήγομεν, ὡς βλέπετε βίον ἀρκούντως ἐγχόσμιον, ἀλλ' εἶχον τὸν σκοπὸν μου. Ἦλπιζον ὅτι θάττον ἢ βραδίον ὁ καλοκάγαθος πρὸς ἐμὲ ναύαρχος, μεθ' οὐ συνωμίλουν συνεχῶς περὶ διαχειρίσεως καὶ ἰδίας περὶ ναυτικοῦ, ἤθελε σπεύσει νὰ μοὶ προσφέρῃ παρὰ τῇ φιλοξένῳ τῆς Χιλῆς δημοκρατίᾳ θέσιν, ἣν ἐπαξίως θὰ ἡδύναμην νὰ καταλάβω. Ἀλλ' οἱ μῆνες παρήρχοντο καὶ οὗτος οὐδεμίαν μοὶ ἔκαμνε πρότασιν. Πρὸς ἐπίμετρον τῶν ἡμετέρων δεινῶν, ἡ Μαρία ἐπεσεν ἀσθενὴς καὶ ἠναγκάσθημεν νὰ πληρώσωμεν ἄδρῶς τοὺς ἰατροὺς καὶ τὰ φάρμακα, κατὰ τὰς ὑπερόγκους τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς τιμᾶς. Ἐντὸς ὀλίγου παρετήρησα μετὰ φρίκης ὅτι ὑπελείπετο ἡμῖν χιλιάς μόνον φράγκων, τουτέστι ποσὸν μόλις ἐπαρκούν ἵνα ζήσωμεν γλίσχρως ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας. Ὅθεν ἀπεφάσισα νὰ πράξω ὡς ὁ Μωάμεθ : νὰ πορευθῶ δηλονότι εἰς τὸ ὄρος, ἀφοῦ τοῦτο οὐδὲν ἤρχετο πρὸς ἐμὲ, καθόσον τὸ καλλίτερον μέσον πρὸς ἐπιτυχίαν σκοποῦ τινος εἶνε ἡ ἐπιμονή. Συνεπῶς, ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν ἡ Μαρία ἡσθάνετο ἐκείνην καλλίτερον, ἐπορεύθη εἰς μέγαν χορὸν ὑπὸ τοῦ ναυάρχου Βλάχου διδόμενον.

Κατὰ τὴν ἐσπερίδα ταύτην, ὁ ναύαρχος μὲ ἐπλησίασε καθ' ἣν στιγμὴν ἡμῖν ἔτοιμος νὰ πορευθῶ πρὸς ἀναζήτησίν του.

— Πῶς ἔχει ἡ υἷα τῆς κυρίας Δεσταίγῃ ; μοὶ εἶπε.

— Καλλίτερα, ναύαρχε, εὐχαριστῶ.

— Καὶ ζῆτε ἀμφοτέροι εὐτυχεῖς ; προσέθετο ἀποτόμως πως.

—Μάλιστα, ναύαρχε, διότι ζώμεν ἡγαπημένοι, καὶ ἡ ἐξορία δὲν μᾶς στενοχωρεῖ ποσὺς.

—Τὸ γνωρίζω· ζήτε καθὼς οἱ ἄστωι ἐκεῖνοι ἐρασταί, οἱ κατασπαταλῶντες τὰς πολυτίμους αὐτῶν στιγμὰς εἰς ἐρωτικὰς διαχύσεις, ὡς εἰ κύριον ἡμῶν μέλημα ἦν ὁ ἔρως.

—Μοὶ φαίνεται ὅ,τι δὲν ἐννοῶ καλῶς ὑμᾶς, κύριε ναύαρχε.

—Λυποῦμαι, εἶπε μειδιδῶν νὰ βλέπω νέον, δραστήριον, νοήμονα ὡς ὑμᾶς, βιούντα περισσότερον τοῦ δέοντος, ὡς ὁ Ἡρακλῆς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ὀμφάλης. Ἰδοῦ, ἔχω πρότασιν τινα νὰ κάμω εἰς ὑμᾶς.

Ὁ καλὸς ναύαρχος θὰ εἶδεν ἀναντιρρήτως τὴν ἀστροπαιαν χαρὰν, ἥτις ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

—Ἡ ἀντιπλοιαρχία τῆς Χιλῆς εἶναι κενή. Ἐπιθυμεῖτε αὐτήν; Θέλω προσπαθῆσαι νὰ ἐπιτύχω τοῦτο.

—Τὸ ζήτημα εἶνε ἀρκούντως σοβαρόν, εἶπον μειδιδῶν. Ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ περιμενῇτε ὀλίγον, ὅπως σκεφθῶ περὶ τοῦ πρακτείου.

—Ἔστω, μοὶ εἶπεν. Ἐλθετε αὖριον τὴν πρωίαν νὰ γευματίσητε ἐν τῇ οἰκίᾳ μου. Σὰς περιμένω ἵνα μοὶ δώσητε ὀριστικὴν ἀπάντησιν.

Ἐννοεῖς κάλλιστα ὅτι τῇ ἐκπύριον, πορευθεὶς παρὰ τῷ ναύαρχῳ ἀνήγγειλα αὐτῷ ὅτι παρεδεδόχην. Κατὰ τὸ γεῦμα, μοὶ εἶπε τί ὄφειλον νὰ πράττω ἐν τῇ νέᾳ ὑπηρεσίᾳ μου. Ἐπέρανε δὲ τὸν λόγον οὕτω:

—Οἱ Χιλιανοὶ εἶνε ἀξιόλογοι, καὶ εὐελπιστῶ ὅτι θὰ δυνηθῇτε νὰ μορφώσητε ἐξ αὐτῶν καλλίστους ναύτας, κατὰ τὸ γαλλικὸν σύστημα.

Μετὰ τινα καιρόν, ἀνκλαβὼν τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὰ καθήκοντά ἀντιπλοιαρχοῦ, ἀπελάμβανον κατ' ἔτος, δωδεκάχιλια φράγκα. Τὸ ποσὸν τοῦτο, φίλτατέ μοι, εἶνε ὀλόκληρος περιουσία, ἀνκλογιζόμενος ὅτι μικροῦ δεῖν νὰ εὐρεθῶμεν ἄνευ πόρων.

Ἡ σκέψις αὕτη μὲ κάμνει νὰ φρικῶ εἰσέτι. Βελτιωθείσης τῆς καταστάσεως ἡμῶν ἡλλάξαμεν τρόπον τοῦ ζῆν, ἀποσυρθέντες βαθμυδὸν τοῦ κόσμου. Ἐνφάσιμα μικρὰν ἀγροτικὴν οἰκίαν, κεκρυμμένην ἐν τῷ δάσους βανανῶν καὶ ἐπὶ τῆς ἐκ Βαλπαράϊσου εἰς Ἀγίον Ἰάκωβον ὁδοῦ. Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν, περὶ τὴν τετάρτην, ὅταν ἡ ὑπηρεσία περατοῦται, πορεύομαι ἔφιππος καὶ δρομαίως εἰς τὴν προσφιλεῖ ἡμῶν φωλεάν, ἔνθα ἡ Μαρία, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἱσταμένη, μὲ περιμένει μειδιδῶσα καὶ εὐχαρῖς· ἐνίοτε τὴν παρκατηρῶ μακρόθεν κεκαλυμμένην διὰ παναμικοῦ σκιαδίου, οὗ τινος ὁ παραινόχρους πέπλος κυμαίνεται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐνδεδυμένην τὴν ἀμαζόνα τῆς καὶ πλήττουσαν διὰ τοῦ μαστιγίου τῆς τὸ μὲ πτερνιστῆρας ὑποδημάτιόν τῆς. Ἡ ὑπόλευκος αὐτῆς φορβάς, ὑπὸ μέλανος ἵπποκόμου ὀδηγουμένη, χρεμετίζει ἐπὶ τῇ θέᾳ μου. Ἐπιχειροῦμεν μακρὰς ἐκδρομὰς, ἃς ἐνίοτε παρατείνομεν μέχρι τοῦ Βίλλια δὲλ Μάρ. Ἐπανερχόμεθα περὶ τὴν

ἐσπέραν βραδέως καὶ ἐγγὺς ἀλλήλοις βαίνοντες, ὥσπερ οἱ ἔφιπποι τοῦ Ἀλβέρτου δὲ Πρὲ ἐρασταί. Ἀφοῦ δειπνήσωμεν, ἀναγινώσκουμεν ὀλίγον, ἢ ἡ Μαρία παίζει κλειδοκύμβαλον, ἐνῷ ἐγὼ, καθήμενος πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ὀνειροπολῶ, καπνίζω ἢ συνδιαλέγομαι μετ' αὐτῆς προφέρων τοὺς ἡδυμελεῖς ἐκείνους φθόγγους, τοὺς μόνον παρὰ τῶν ἐραστῶν καταλήπτους. Ἐπὶ τέλους, φίλτατέ μοι, ζῶ τόσῳ εὐτυχῆς ὅσῳ ὀνειροπόλησά ποτε καὶ οὐδὲν ἄλλο παρὰ τοῦ Θεοῦ ζητῶ ἢ νὰ ἐξακολουθήσῃ εὐλογῶν τὴν ἔνωσιν ἡμῶν, ὡς μέχρι τοῦδε.

Βαλπαράϊσον τῇ... Ἰουρίου 185...

Σὺ; ἐκ καρδίας

Ἀλβέρτος Δεσταίχη.

γ. γ. Ἡ παρούσα ἐγγραφή πρὸ τινῶν ἡμερῶν καὶ περιέμενον τὸ ταχυδρομεῖον ὅπως σοὶ τὴν ἀποστείλω. Ἐπειδὴ ὅμως αἰσθάνομαι ἐαυτὸν τρελλὸν ἐκ τῆς χαρᾶς, ἀνοίγω αὐτήν, ἵνα σὲ πληροφορήσω περὶ τοῦ προζενήσαντος ταύτην αἰτίου. Ἡ Μαρία εἶνε ἔγκυος. Θὰ γεννήσῃ μικρὸν ροδοχροινοπρόσωπον ἄγγελον, ὅστις θὰ ὀμοιάζει ἀμφοτέρων. Ὑγίαινε. Θέλεις νὰ γίνῃς ὁ ἀνάδοχος;

Ἀναγνούς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀλβέρτου, κατέστην σύννοος ἐκ τῆς συγκινήσεως. Ἀκῶν ἐπανελάμβανον καθ' ἐαυτὸν τὴν ἐξῆς τοῦ Λόρδου Βύρωνος φράσιν:

Buried in matrimony.

Καὶ ὄντως, ὁ Ἀλβέρτος, ὁ φαντασιόκοπος ἐκεῖνος νεανίας, ὁ ὑπὸ τῶν περιπετειῶν προκατειλημμένος, ὁ τοσοῦτον φιλόδρος καὶ κατηφῆς ἄμα, ἦν ἔγγαμος, ἢ τοῦλάχιστον μικρὸν ὑπελείπετο διὰ τοῦτο. Ἠρεσκόμην λίαν ἐπαναλαμβάνων τὰς τετριμμένας ἐκεῖνας φράσεις τῆς καρδίας, ὅτι δηλαδὴ ὁ ἔρως καὶ ἡ πατρότης εἶνε ἡ μόνη εὐδαιμονία. Καὶ ἀληθὲς μὲν εἶνε ὅτι ὁ πλοῦτος προξενεῖ τὴν εὐτυχίαν τῶν φιλαργύρων, ἢ δόξα τὴν τῶν φιλοδόξων καὶ ἡ ἀνακάλυψις ἀγνώστου κογχυλιδίου τὴν τῶν κογχυλιοφίλων, ἀλλ' ἵνα εἶναι τις εὐτυχὴς ἐπὶ τοῦ προσκίρου τούτου κόσμου, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ πόθον τινα μόνον, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν βλέπῃ ἐκπληρούμενον· ὁ Ἀλβέρτος συνεπῶς ἦν εὐτυχέστατος, ἀφοῦ ὁ πρὸς τὴν Μαρίαν ἔρως τοῦ ἐστέφθη δι' ἐπιτυχίας.

Ἀλλ' οὐχ ἥττον, καίτοι πεπεισμένος περὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ Ἀλβέρτου, καὶ ἴσως, διότι εἶχον τὴν πεποιθήσιν ταύτην, κατέστην λίαν κατηφῆς. Προησθάνομην ὅτι ὁ φίλος μου ἀπώλετο ἐσχεῖ δι' ἐμὲ καὶ ἐγὼ δι' ἐκεῖνον. Ἡ ἀπόστασις φονεύει τὴν φιλίαν ἀσφαλέστερον τοῦ ἔρωτος. Διότι ὅταν αἱ ἀναιμνήσεις ἐκάστης ἡμέρας δὲν προστίθενται πλέον εἰς τὰς τῆς προτεραιάς, αὕτη δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως καὶ βαίνει ὀλονὲν ἐκλείπουσα. Τοῦτο εἶνε τοσοῦτον ἀληθές, ὥστε γράφων τῷ Ἀλβέρτῳ, ἀφοῦ τῷ ἐξέφρασα τὴν χαρὰν μου ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ του, ἐκοπίασα οὐκ ὀλίγον ἵνα πληρώσω τετριμμένων φράσεων τὰς τέσσαρας τῆς ἐπιστολῆς μου σελίδας, ἅτε

μὴ τολμῶν νὰ τῷ διηγηθῶ τὰ ἡμερήσια τοῦ βίου μου ἐπεισόδια, ἅτινα μικρὸν θὰ τὸν ἐνδιέφερον. Ὁ Ἀλβέρτος φαίνεται ὅτι ὑπὸ τῶν αὐτῶν κατείχετο ἐντυπώσεων, διότι δὲν μοὶ ἀπήντησεν.

Τετραετία διέρρευσε. Κατὰ τὸ πέμπτον ἔτος τοῦ ἡμετέρου ἀποχωρισμοῦ, ὁ ἀνκλαβὼν τὴν διοίκησιν τοῦ στόλου τῶν Νοτίων θαλασσῶν ναύαρχος, μοὶ προέτεινε νὰ τὸν συνοδεύσω ὡς ὑπακπιστής. Ἔστρεξα καὶ ἐπεβιβάσθην ἐπὶ τῆς Ἰσχυρᾶς. Ἐκαμαλίαν ἀμερίμνωσ τὸν μακρὸν ὑπερωκεάνειον τοῦτον διάπλουν· ἀλλ' ἀφικόμενος εἰς τὸ τέρμα, παρετήρησα ὅτι ἡ πρὸς τὸν Ἀλβέρτον συμπάθειά μου δὲν ἦν εἰμὴ ἐν ναρκῶδει, οὕτως εἶπεῖν, καταστάσει, καὶ ὅτι αὕτη ἐξηγείρετο ἐπίσης ὡς ποτε ζωηρά. Κατεπλεύσαμεν τέλος ἐν Βαλπαράϊσῳ τῇ 5 Φεβρουαρίου 185... περὶ τὴν τρίτην τῆς δειλῆς ὥραν. Διέταξα πάραυτα νὰ ἐτοιμασθῇ λέμβος καὶ διηυθύνθην πρὸς τὴν Χιλὴν, ἐφ' ἧς, γενόμενος δεκτὸς παρὰ τινος ἀξιωματικοῦ, ἐζήτησα τὸν κύριον Δεσταίχη. Ὁ ἀξιωματικὸς μοὶ ἀπεκρίθη ὅτι ὁ πλοίαρχος δὲν εὕρισκετο ἐπὶ τοῦ πλοίου ὡς ἀπελθὼν πρὸ μικροῦ εἰς τὴν ἔκπυλιν του, ἀλλ' ἐπέμενεν ἐπὶ τοσοῦτον ἵνα μοὶ προσφέρῃ ἀναψυκτικὰ τινα, ὥστε ἐδέχθην. Παρὰ τῶν κυρίων ἀξιωματικῶν τοῦ πλοίου ἐπληροφορήθην ὅτι πρὸ ἐνὸς ἔτους ὁ Ἀλβέρτος διωρίσθη κυβερνήτης τῆς Χιλῆς. Μοὶ ἐλάλησαν πρὸς τούτοις περὶ αὐτοῦ μετ' ἀφοσιώσεως καὶ σεβασμοῦ, ὥστε συνεκινήθην σφόδρα.

—Πιστεύετε, εἶπον αὐτοῖς ἐπὶ τέλους, ὅτι θὰ κατορθώσω νὰ ἴδω τὸν κυβερνήτην κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τὴν ἀγροτικὴν τοῦ οἰκίαν;

—Ναί, μοὶ ἀπεκρίθη ὁ ὑποδεχθεὶς με ἀξιωματικὸς, καὶ ἐὰν τὸ ἐπιτρέπετε θὰ δώσω ὑμῖν ὁδηγόν.

Μετὰ παρέλευσιν στιγμῶν τινῶν ἀπεβιβάζομην εἰς τὴν ξηρὰν μετ' ἐνὸς ναύτου καὶ ἐπέβημεν ἵππων. Παράδοξον ἡσθάνομην συγκίνησιν ἐπαναβλέπων τὸ Βαλπαράϊσον, ἔνθα διέτριψα μετὰ τοῦ Ἀλβέρτου κατὰ τὰ πρῶτα τῆς νεότητός μου ἔτη. Ἐκαστον βῆμα ἦν καὶ μία ἀνάμνησις. Ἐντὸς ὀλίγου, εὐρέθημεν ἐπὶ τῆς ἐκ Βαλπαράϊσου εἰς Ἀγίον Ἰάκωβον ὁδοῦ· οἱ κωδωνίσκοι τῶν εἰς τὰς βαρεῖας ἀμάξας ἐξευγμένων βοῶν, οὓς οἱ ὀδηγοὶ ἐκέντων διὰ τοῦ κλασικοῦ βουκέντρου, ἐσήμουν ὡς ἄλλοτε. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, συνήντων γυναῖκά τινα ὀκλαδὸν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας τῆς καθήμενῃ καὶ κιθαρωδοῦσαν. Ὁ χρυσαυγὴς ἥλιος ἦν κεκρυμμένος ὀπισθεν τῶν ὀρέων, τῶν ἀρχαίων ἡμῶν φίλων. Μετὰ πορείαν ἡμίσειαν ὥραν διακρέεσσαν, ὁ ὀδηγός μου σταματήσας μοὶ ἔδειξεν οἰκημὸν δεξιόθεν τῆς ὁδοῦ καὶ ὑπὸ δένδρων καλυπτόμενον, λέγων:

—Ἰδοῦ ἡ οἰκία.

Ἐπεται συνέχεια.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΕΝΕΡΗΣ